

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΙΑΣ

έκδοση για την αντικουλτούρα
και την αυτοοργανωμένη σκηνή

τεύχος τρίτο, πάτρα 9/09

2 χρόνια και κάτι
από τη δολοφονία
του 18χρονου
νιγηριανού
Τόνυ Ονούα
από τη μουσική
βιομηχανία

εμμέδους εμμέδους
βανδαλισμός
κανένας τοίχος μη
μείνει καθαρός

προσοχή! εναλλακτικός καλλιτέχνης
η περίπτωση του γιάννη αγγελάκα

καθαροί τοίχοι,
βρώμικες συνειδήσεις

για τον Barnes

θέατρο μας ο δρόμος, τέχνη μας η εξέγερση

(από την κατάληψη της Εθνικής Λυρικής σκηνής)

intro

Το ζήτημα για εμάς ποτέ δεν ήταν να φτιάξουμε τη φάση μας (χωρίς να απαξιώσουμε όσους επιλέγουν κάτι τέτοιο). Το ζήτημα ήταν και είναι να επικοινωνήσουμε τις απόψεις και τους προβληματισμούς μας με όσους τους απασχολούν τα ίδια θέματα. Αλλά και να θέσουμε -όσο μπορούμε- προβληματισμούς σε άλλους... Στα πλαίσια αυτής της εστιασμένης μας βρίσκουμε κρίσιμη την έκδοση ενός εντύπου που θα πραγματευτείτα θέματα που αφορούν αφενός την κυρίαρχη τέχνη και τον κυρίαρχο πολιτισμό (τα οποία αμφότερα απεχθανόμαστε) και αφετέρου την ευρύτερη αυτοοργανωμένη σκηνή και αυτό που εμείς λέμε αντικουλτούρα, δηλαδή την έκφραση που κινείται έξω από τα θεσμικά καλούπια (κομμάτι της οποίας είμαστε κι εμείς). Σαν μικρές προσκλήσεις για κουβέντα. Για να βρεθούμε, για να γίνουμε ξανά απειλητικοί, να σταθούμε με αξιοπρέπεια απέναντι στο τέρας, την κυριαρχία... Κάτι τελευταίο, ίσως επειδή δεν είναι και τόσο αυτονόητο. Το έντυπο είναι αυτοοργανωμένο. Δηλαδή εμείς το γράφουμε, εμείς το σπίνουμε, εμείς το πληρώνουμε και εμείς το μοιράζουμε. Ούτε κορηγοί, ούτε σκέσεις με δήμους, κόμματα, μμε και κάθε λογής ιεραρχικούς και εμπνευματικούς θεσμούς.

ΚΑΘΑΡΟΙ ΤΟΙΧΟΙ, ΒΡΩΜΙΚΕΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ

Είναι γνωστό πως το περιθωριακό αυτό έντυπο δε συμπεριζείται της απόψεις των δημοτικών αρχόντων, των εμπόρων και των φιλήσυχων πολιτών περί αισθητικής αυτής της πόλης. Γι' αυτό κι εμείς που το γράφουμε έχουμε σκοπό να συνεχίσουμε να λερώνουμε τους τοίχους αυτής της πόλης με στένσιλς, συνθήματα, αφίσες και διάφορα άλλα μέσα έκφρασης, επικοινωνίας και αντίστασης (κάνοντας πιο δύσκολο το έργο της τοπικής εξουσίας που κατά καιρούς εξαγγέλλει εκστρατείες καθαριότητας της πόλης από τις αφίσες).

Απέναντι στην κυρίαρχη λογική που λέει πως για ν' ακουστείς πρέπει να απευθυνθείς στους ειδικούς της μεσολάβησης και να διεκδικήσεις λίγα λεπτά στα τηλεοπτικά τους παράθυρα ή λίγα τετραγωνικά εκατοστά στις κλωφυλάδες τους ανάμεσα σε διαφημίσεις, ηλιθίες εκπομπές, συστημική προπαγάνδα και τη γενικευμένη πλύση εγκεφάλου που προωθούν...

...απέναντι στη λογική πως την αισθητική της πόλης πρέπει να τη διαμορφώνουν οι νόμοι τους που μεταξύ άλλων απαγορεύουν τα γκραφίτι, τις αφίσες και τα συνθήματα και πως για να κάνεις κάτι πρέπει να ζητήσεις άδεια από τις δημοτικές ή κρατικές αρχές...

...απέναντι σε βλαμμένους επιχειρηματίες που νομίζουν πως η πόλη τους ανήκει και πως οι κολόνες, τα πεζοδρόμια και οι δρόμοι είναι ιδιοκτησία τους.

...απέναντι στα στραβωμένα βλέμματα των φιλήσυχων νοικοκυριών όταν μας βλέπουν να κολλάμε αφίσες καθώς χαλάμε το αποστειρωμένο περιβάλλον της πόλης στο οποίο θά 'πρεπε να κυκλοφορούν μονάχα νομοταγείς υπήκοοι και χαρούμενοι καταναλωτές ...

...απέναντι στις δημόσιες και ιδιωτικές αστυνομίες που περιπολούν στην πόλη για να προστατέψουν όλα τα παραπάνω σκατά...

...κάποιοι θα συνεχίσουν να διεκδικούν κομμάτια του δημόσιου χώρου χωρίς να ζητάνε άδεια από καμία εξουσία καθώς είναι παράλογο να ζητάς κάτι που σου ανήκει. Α, και κάτι τελευταίο. Επειδή η αισθητική είναι υποκειμενικό ζήτημα (άρα άμεσα συνδεδεμένο με τη θέση που παίρνει ο καθένας απέναντι σε αυτόν τον κόσμο), τη δική μας αισθητική τη χαλάνε οι φανταχτερές βιτρίνες, οι διαφημιστικές πινακίδες και οι παραδομένοι στο εμπόρευμα δημόσιοι χώροι, οι εκκλησίες, τα σχολικά κλουβιά, οι περιπολίες των μπάτσων, οι κάμερες, οι δημοσιογράφοι, τα ρατσιστικά βλέμματα απέναντι στους μετανάστες και τόσα άλλα σκατά. Και όπως κανείς κανείς δε μας ρώτησε για όλα αυτά ούτε εμείς

θα ζητήσουμε την άδεια κανέναν για να επανοικιοποιούμε τους δημόσιους χώρους.

ΥΓ: Η υπεράσπιση της ελεύθερης έκφρασης σε καμία περίπτωση δε σημαίνει πως πρέπει να ανεχόμαστε τις όποιες φασιστικές μαλακίες εμφανίζονται στους τοίχους της πόλης - σίγουρα όχι και τόσο συχνά- όταν τα φασιστάκια βγαίνουν απ' τις τρύπες τους. Ούτε σπιθαμή δημόσιου χώρου στους φασίστες!

"η οργή αντικαθιστά τα δάκρυα"

Δεκέμβρης 2008

**DVD για την εξέγερση του
δεκεμβρη σε αθήνα και πάτρα**

Τόσο το διπλανό DVD όσο και άλλες κυκλοφορίες της αυτοοργανωμένης μουσικής σκηνής καθώς επίσης και έντυπα του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού/αυτόνομου χώρου μπορείτε να βρείτε στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ΑΝΑΤΟΠΙΑ (μπτρ. παρθενίου 16 - τέρμα αγ. νικολάου αριστερά) κάθε **δευτέρα-τρίτη-πέμπτη-παρασκευή 19.30-22.00.**

Ο ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΙΑΣ βρίσκεται εκεί τις παρασκευές.

Επίσης μπορείτε να επισκεφτείτε το <http://anatopia.wordpress.com/>

“Οι βλάκες Αρτέμης και Ευθύμης δεν είναι απλά οι έλληνες που έχουμε συνηθίσει, δηλαδή αυτοί που πιστεύουν πως ο ελληνικός πολιτισμός είναι ανώτερος από όλους, πως ο σφαγέας Μεγαλέξανδρος “εκπολίτιζε τους βαρβάρους”, πως είναι γνήσιοι απόγονοι του Περικλή και ό,τι άλλο μπορεί να σκεφτεί η εθνικιστική βλακεία ...είναι

κάτι πολύ χειρότερο. Είναι αυτοί που ονόμασαν το δίσκο τους “έσεται ήμαρ”, φράση που αποτελεί έναν από τους πιο διαδεδομένους καιρειτισμούς μεταξυ των μελών της νεοναζιστικής συμμορίας της χρυσής αυγής (η οποία φρόντισε να γράψει γι’ αυτούς τα καλύτερα στην κωλοφυλλάδα της). Είναι αυτοί που με καρά πήγαν στη γιορτή της νεολαίας του Ελληνικού Μετώπου (φασιστικό κόμμα) για να δεχτούν τη βράβευσή τους από τους συναγωνιστές τους (κι έτσι γίνονται η πρώτη hip hop μπάντα που βραβεύεται από φασίστες) **...Για μας το hip hop δεν μπορεί παρά να έχει πατρίδα του τη γη και εχθρική σχέση με όσους προωθούν πλαστούς διαχωρισμούς μεταξύ των ανθρώπων, δεν μπορεί παρά να στρέφεται ενάντια στην καταπίεση, την αστυνομοκρατία και το ρατσισμό.** Στο hip hop δε κερδίζεις ούτε σύνορα, ούτε σημαίες, ούτε Αρτέμης και Ευθύμης. Ας τους δείξουμε πως στην Πρέβεζα δεν έχει “δικά τους παιδιά”.

Τίτλος: Τίτλος της Βλάκας Αρτέμης και Ευθύμης

δεν είναι απλά “οι έλληνες που έχουμε συνηθίσει”...

...Διαβεί αυτού που πιστεύουν πως ο ελληνικός πολιτισμός είναι ανώτερος από όλους, πως ο σφαγέας Μεγαλέξανδρος “εκπολίτιζε τους βαρβάρους”, ότι είναι γνήσιοι απόγονοι του Περικλή και ό,τι άλλο μπορεί να σκεφτεί η εθνικιστική βλακεία.

Είναι κάτι πολύ χειρότερο!

Είναι αυτοί που ονόμασαν το δίσκο τους “έσεται ήμαρ”, φράση που αποτελεί έναν από τους πιο διαδεδομένους καιρειτισμούς μεταξυ των μελών της νεοναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής (η οποία φρόντισε να γράψει για καλύτερα για αυτούς στην κωλοφυλλάδα της).

Είναι αυτοί που με καρά πήγαν στη γιορτή της νεολαίας του Ελληνικού Μετώπου (φασιστικό κόμμα) για να δεχτούν τη βράβευσή τους από τους συναγωνιστές τους (κι έτσι γίνονται η πρώτη hip hop μπάντα που βραβεύεται από φασίστες).

Είναι για να κερδίσουν την τιμή της ελληνικής hip hop σκηνής και με πέποισες κέρδισαν τα τους αντιπατριώτους.

Ο φασιστικός Μάκης Βασιλάκης (πρώην πρόεδρος του φασιστικού Ελληνικού Μετώπου και του βουλευτή του φασιστικού Α.Κ.Α.Σ.) βράβευσε τον βλάκα Αρτέμη για τον φασιστικό μάλλον που άφησε να διχτεί τους ΤΧΣ από το “έσεται ήμαρ” κι έτσι...

Για μας το hip hop δεν μπορεί παρά να έχει πατρίδα του τη γη και εχθρική σχέση με όσους προωθούν πλαστούς διαχωρισμούς μεταξύ των ανθρώπων, δεν μπορεί παρά να να στρέφεται ενάντια στην καταπίεση, την αστυνομοκρατία και το ρατσισμό. Στο hip hop δε κερδίζεις ούτε σύνορα, ούτε σημαίες, ούτε Αρτέμης και Ευθύμης.

Κι για την απήχηση, πριν κάποια χρόνια οι ΤΧΣ είναι κέρδη στην Πρέβεζα για να προωθήσουν το νέο τους δίσκο “έσεται ήμαρ” αλλά λόγω έλλειψης δεν τους επέτρεψαν όμοιο, έγραψαν, αν και η σύνθεση είναι απίστευτα ήχηρη με τις ολέθριες σημαίες στα κεφάλια τους, τις φασιστολογιστικές φρονησιολογίες και το ότι δεν έπαιξαν καλά κομμάτια όπως τα “τα τους δω να τρέψαν” (τα οποία όπως μάλλον αφηγήσει να είναι ανεπιθύη). Σήμερα τον ξέρουμε και η πόλη βιώνει οι μη σπαρταρή, αδύναμοι ότι “ήμαρ ήμαρ, από hip hop κόντρα” κι “κατά στη φράση είναι”. Κι όπως χαρακτηριστικά το κεφάλι τους για να ανασηκώσουν κι οι άλλοι για να στήριξουν το σκούφο και να κλείσει, οι κλώνες το ελάχιστο που αναμένει οι αριστερή την κερτίστου.

Οι τους δείξουμε πως στην Πρέβεζα δεν έχει “δικά τους παιδιά”

κάνει να μην πάει στη συναυλία των εθνοβλαμμένων.

ΤΡΕ crew, αντιφασιστική συμμορία

Κανείς να μην πάει στη συναυλία των εθνοβλαμμένων.”

Τα παραπάνω είναι αποσπάσματα από αφίσσα που κολλήθηκε πέρισ το καλοκαίρι στην Πρέβεζα της ΤΡΕ crew και αντιφασίστες συντρόφους με αμορφή συναυλία που έπαιζαν οι εθνοβλαμμένοι hip hopάδες Αρτέμης και Ευθύμης. Μιλάμε για τους τύπους που ξεκίνησαν ως ΤΧΣ πριν καμπίσα χρόνια και πούλαγαν αμφισβήτηση και επανάσταση. Προφανώς “το κρατούσαν ζωντανό στους δρόμους” μέσα από δισκογραφικές εταιρείες, το MAD και τα συναυλιάδικα-επιχειρήσεις (με μπράβους στις πόρτες, υποχρεωτική είσοδο κτλ.). Τα χρόνια πέρασαν και από εκφραστές της πλαστικοποιημένης εξέγερσης το γύρισαν στο τσάμικο. Διάβασαν λίγο Λιακόπουλο και αφού το απολλώνιο φως μπήκε μέσα τους αποφάσισαν “να σώσουν την πατρίδα που κινδυνεύει από σκοτεινές ξένες δυνάμεις και προδότες πολιτικούς” (ναι!, είναι τόσο ηλίθιοι). Οι ίδιοι λένε ξανά και ξανά πως δεν είναι φασίστες αλλά ο καθένας που δε χρησιμοποιεί το κεφάλι του για να στηρίζει το σκούφο αλλά για να σκέφτεται μπορεί να καταλάβει τι παίζει. **Η παραπάνω αφίσσα πάντως δείχνει πως στην Πρέβεζα μάλλον δεν έχει μόνο “δικά τους παιδιά”.**

- Εδώ και καμπίσο καιρό στη hip hop σκηνή έχει εμφανιστεί ένας βλάκας ονόματι tus, ο οποίος ανάμεσα στ’ άλλα έχει κι ένα κομμάτι που αναπαράγει τα ηλίθια ρατσιστικά αστέια για τους αλβανούς που συνήθως ακούμε απ’ το στόμα φασιστοειδών ελληνναράδων (π.χ. **αλβανός χωρίς χέρια άνθρωπος εμπιστοσύνης και πολλά άλλα χειρότερα**). Φυσικά η **δήθεν κακία και μαγκιά** που βγάζει στα κομμάτια του πήγε βόλτα όταν έκανε το λάθος να περάσει από τα Εξάρχεια. **Κι αυτό γιατί εκεί αράζουν αρκετοί που μάλλον δε συμμερίζονται το ρατσιστικό του κούμφο κι έτσι είπαν να τον φιλοδωρήσουν με γιαούρτια, ροχαλές και κάμποσες σφαλιάρες.**

Η εξέγερση του Δεκέμβρη δεν άφησε ανέπαφο και τον τομέα της τέχνης. Έτσι ανάμεσα στα τόσα θεσμικά κτίρια που τέθηκαν υπό κατάληψη, απελευθερώθηκαν (για περισσότερες ή λιγότερες μέρες) και μετατράπηκαν σε κέντρα αγώνα χάνοντας την όποια θεσμική λειτουργία είχαν πιο πριν, ήταν και αυτό της Εθνικής Λυρικής Σκηνής στην Αθήνα. Ακολουθούν αποσπάσματα από τις ανακοινώσεις της κατάληψης.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη δημιούργησε το έδαφος για να γεννηθούν μικρές ομάδες σε διάφορα μέτωπα. Αυτές με τη σειρά τους ένωσαν την ανάγκη για αλληλοϋποστήριξη και αλληλεγγύη μεταξύ τους και κυρίως για μια διεύρυνση προς τα έξω.

Την Παρασκευή 30/01/09 πάρθηκε το κτίριο της Λυρικής Σκηνής από τα χέρια των ιδιωτών και μετατράπηκε σε έναν ανοιχτό, αληθινά δημόσιο χώρο. Ένα χώρο χωρίς εισιτήριο, χωρίς ειδικότητες και δασκάλους, χωρίς σκηνοθέτες. Όλα είναι υπό συζήτηση, όλοι μαζί, προσπαθούμε να συνδιαμορφώσουμε μέρα με τη μέρα τους όρους που θέλουμε να ζούμε και να εκφραζόμαστε. Όσο για εκείνους που μας κατηγορούν ότι κρατάμε κλειστό ένα πολιτιστικό κέντρο, απαντάμε ΟΧΙ: ανοίξαμε τις πόρτες για τη δημιουργία ενός πολιτισμικού πυρήνα ελεύθερης έκφρασης και αντίστασης.

Γιατί η τέχνη του καπιταλισμού δημιουργεί ψευδαισθήσεις. Η επίφαση ότι τα θέατρα είναι χώροι που χρησιμοποιούνται από όλους είναι ένα ψέμα. Οι χώροι στους οποίους γίνονται παραστάσεις τέχνης είναι έγκλειστοι. Και έχουν αντίτιμο. Πληρώνεις το θέαμά σου ανάλογα με την κοινωνική τάξη σου, την “κατηγορία” σου. Με την κατάληψη της Λυρικής Σκηνής λέμε σκατά στην αγορά του θεάματος. Και στον κάθε ιδιώτη και οργανισμό πολιτισμού που μετατρέπει την τέχνη σε ύλη, την κάνει μονοκαλλιέργεια, τις προσθέτει υπεραξία και την πουλάει ακριβά ή φτηνά. Μονάχα αδιαμεσολάβητη η τέχνη μπορεί να σταθεί μόνη της. Αρνούμαστε να είμαστε πελάτες.

Το κεφάλαιο τώρα πια ελέγχει τη ζωή μας και έξω από τη σφαίρα της εργασίας: τη διασκέδασή μας, την ξεκούρασή μας και όλες εκείνες τις στιγμές που δημιουργούμε από κάτι φαινομενικά ανύπαρκτο. Έρχεται να μας αναγνωρίσει ως επιτυχημένους, ή μη, καλλιτέχνες θέτοντας ως μέτρο μόνο την καπιταλιστική αξία του έργου που παράγουμε. Και τη μετρά σε επιχορηγήσεις από την ΕΕ και μεγαλοαστούς ιδιώτες. Εμείς τη μετράμε αλλιώς. Η τέχνη είναι κοινωνική σχέση, κινητήρια κοινωνική δύναμη. Είναι εργαλείο που αποδομεί την αλλοτριωμένη πραγματικότητά μας. Είναι νερό στις ερήμους της καθημερινότητας του κοινωνικά κυρίαρχου βίου. Τη χρησιμοποιούμε για να αμφισβητήσουμε τις σχέσεις εκμετάλλευσης, να αναλύσουμε πού και πώς θα συγκρουστούμε με την εξαναγκαστική κανονικότητα. Ακόμα περισσότερο στις μετα-Δεκεμβριανές επιταγές για επιστροφή στην κανονικότητα.

ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΕΧΝΗ ΜΑΣ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Σήμερα Σάββατο 7/2/2009 η Συνέλευση της Εξεγερμένης Λαϊκής Σκηνής αποφάσισε να αποχωρήσει από το κτίριο της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, έχοντας κατακτήσει 9 μέρες και νύχτες αυτονομίας, ελευθερίας, δημιουργίας και αυτοοργάνωσης στην πράξη.

Πράξη 1η

Απελευθερώσαμε την Ε.Λ.Σ. ως απάντηση στο πνίξιμο κάθε ελεύθερης έκφρασης, την επιβολή πλαστών επιθυμιών, την τσιμεντοποίηση των ελεύθερων χώρων και την καταστολή. Όταν ακόμα και τα στοιχειώδη δικαιώματα καταπατώνται με χημικά, σφαίρες και βιτριόλι έχει έρθει η στιγμή να πάρουμε θέση.

Πράξη 2η

Οικειοποιηθήκαμε ένα σύμβολο καθεστωτικής τέχνης επαναπροσδιορίζοντας τις σχέσεις μεταξύ δημιουργού και θεατή, δάσκαλου και μαθητή. Για 9 μέρες ένα μωσαϊκό ανθρώπων που συναντηθήκαμε το Δεκέμβρη, ζυμωθήκαμε μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και ενώσαμε πολιτική και τέχνη, μέσα κι έξω από τη Λυρική. Δεν διαχωριζόμαστε σε καλλιτέχνες και μη, είμαστε ο ανθός της ζωής.

Όποιος νομίζει ότι η λήξη της κατάληψης σημαίνει το τέλος της ανυπακοής τζάμπα χαίρεται. Δεν παραδίδουμε σε Νιάρχους, Λαμπράκηδες κι άλλους “ειδικούς” τον πολιτισμό που ούτως ή άλλως δεν τους ανήκει. Η παρουσία και η δράση μας στο χώρο της Ε.Λ.Σ. καταδεικνύει ότι η διάκριση «υψηλού-χαμηλού» πολιτισμού όχι μόνο δεν υφίσταται ουσιαστικά αλλά αποτελεί έκφραση εξουσιαστικών σχημάτων που μας διαιρούν και μας περιχαράκωνουν. Για μας η τέχνη είναι ένα πεδίο σύγκρουσης.

Πράξη 3η

Εμείς συνεχίζουμε να οργανωνόμαστε, να εκφραζόμαστε και να δρούμε στους δημόσιους χώρους, να συμπράττουμε και να συνδημιουργούμε στη βάση της αυτονομίας και της αυτοοργάνωσης. Η κατάληψη αυτή έκλεισε έναν πρώτο κύκλο, ο οποίος μας περιείχε όλους. Θα συνεχίσουμε ως φυγόκεντροι θύλακες, διαχέοντας την κοινή μας εμπειρία και δυναμική προς τα έξω σε κάθε γειτονιά, πάρκο και δρόμο.

Οι καλλιτέχνες της ζωής δεν είναι οι γελωτοποιόι της εξουσίας. Δεν θέλουμε να γίνουμε ανθρώπινες χειροβομβίδες κρότου-λάμψης στο οπλοστάσιο της ψυχικής καταστολής, αλλά πυροτεχνήματα χαράς και συγκίνησης στο δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση. Προτρέπουμε τους ανθρώπους να προβούν σε ανάλογα εγχειρήματα, να συναντηθούν και να συνδιαμορφώσουν πειράματα αυτονομίας.

Είχαμε γράψει παλιότερα σε μια προκήρυξη ενάντια στη μουσική βιομηχανία πως “τα δήθεν εναλλακτικά και underground μουσικά εμπορεύματα είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα της σούπας που

λέγεται μουσική βιομηχανία και όχι κάτι που το αντιπαλεύει καθώς ο καπιταλισμός δε θα μπορούσε να αγνοήσει όλους αυτούς που αγοράζουν εναλλακτικό lifestyle.” Ένα τέτοιο εμπόρευμα είναι και οι ΤΡΥΠΕΣ. Άλλο ένα γκρουπάκι που πουλάει ανατρεπτικότητα και αντικομοφορμισμό σέ ένα κοινό που είναι πρόθυμο να τα αγοράσει (πάντα βέβαια μες απ’τίς δισκογραφικές και τα live με τους φουσκωτούς στην πόρτα για όποιον τολμήσει να μη σεβαστεί τους νόμους του εμπορίου). Βέβαια όλα αυτά δεν τα κάνουν μόνο οι ΤΡΥΠΕΣ. Αφορμή για να ασχολη-

θούμε ήταν μια συνέντευξη του Αγγελάκα στο περιοδικό schooligans στην οποία μεταξύ άλλων περιγράφει το περιστατικό συνάντησής του με δύο μπάτσους που ήταν οπαδοί του και το πως “καταλύθηκαν οι ρόλοι” όσοι ώρα χαριεντίζονταν και μιλάγαμε. Για τον αντικομοφορμιστή (λέμε τώρα) ροκ σταρ ο καταπιεστικός κι εξουσιαστικός ρόλος του μπάτσου (τον οποίο καταγγέλλει συχνά πυκνά στα τραγούδια

του) καταλύεται μόλις ο μπάτσος δηλώσει οπαδός του και πει και κανά στίχο του (και όχι π.χ. όταν παραιτηθεί από μπά-

τσος και αποφασίσει να γίνει άνθρωπος). Τόσο απλά! Όλα αυ-

τά μαζί με την κριτική στην ευγονιστική θέση ανωτερότητας καθώς όπως λέει ο καλλιτέχνης “τον ενοχλεί που γιορτάζουμε και καμαρώνουμε (ενν. οι έλληνες) σα γύφτικα σκεπάρνια για μια εκδήλωση για την οποία παθιάζονται μόνο οι υποανάπτυκτες χώρες που μπήκαν τελευταία στην ευρώπη”!!! (σε φάση “ντάξει οι απολίτιστοι αλλά κι εμείς οι πολιτισμένοι έλληνες;”).

Άραγε πόσο απέχει αυτή η θέση από κλα-

σικές φασιστικές κορώνες του στυλ “όταν εμείς είχαμε πολιτισμό οι άλλοι ζούσαν σε σπηλιές”; Καθόλου. Έτσι κι αλλιώς ο μεταμοντέρνος εθνικισμός και η προβολή μιας δήθεν πολιτιστικής ανωτερότητας της ελλαδάρας με κάθε ευκαιρία είναι πλέον της μόδας και δεν είναι περίεργο να ακούγονται τέτοιες βλακείες ακόμα και από εναλλακτικούς καλλιτέχνες.

Ωρέ ουστ!

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ!

ΟΠΩΣ ΤΑ ΣΚΑΤΑ...

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ ΟΙ ΡΟΚ “ΜΕΣΣΙΕΣ” ΕΠΙΠΛΟΥΝ

ΣΑΣ ΧΑΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΒΑΛΤΟ ΣΑΣ εμείς θα ξεχθούμε σε ένα ποτάμι γεγονότων

ΠΕΜΠΤΗ (27/11)-ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ(28/11): ΕΚΘΕΣΗ ΑΦΙΣΑΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ-ΗΛΕΚΤΡΑΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ(30/11): ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΜΕ **DECADENCIA** (Κοζάνη),
ΨΥΧΩΣΗ, **ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ**

**VILLA
AMALIAS**
ΑΧΑΡΝΩΝ 80 & ΧΕΥΔΕΝ

αφίσα που κυκλοφόρησε κάπου στα μέσα της
δεκαετίας του 90 απο τη Villa Amalias κάνοντας
κριτική στη βιομηχανία του ροκ

Έχουν περάσει δυο χρόνια από τη **δολοφονία του**

18χρονου νιγηριανού

Τόνου Ονούα από δύο ασφαλίτες στην Καλαμαριά Θεσσαλονίκης. Ίσως κάποιοι αναρωτηθούν τι δουλειά μπορεί να έχει ένα κείμενο για μια τέτοια δολοφονία σε ένα έντυπο που ασχολείται με την έκφραση και την αντικουλτούρα. Κι όμως έχει. Ο Τόνου Ονούα ήταν μικροπωλητής παράνομα αντεγγραμμένων cd, ένας από αυτούς που προσπαθεί με χίλιους δυο τρόπους να δαιμονοποιήσει η μουσική βιομηχανία με τις γνωστές ηλίθιες διαφημίσεις που λένε

πως η πειρατεία σκοτώνει τη μουσική, ένας από αυτούς που αναγκάζονται όλη μέρα να οργώνουν τους δρόμους και τις καφετέριες των πόλεων πουλώντας cd προκειμένου να επιβιώσουν. **Όμως αυτή η δουλειά έχει κι ένα επιπλέον χαρακτηριστικό. Οι μικροπωλητές αυτοί είναι παράνομοι αφού παραβαίνουν το νόμο περί πνευματικής ιδιοκτησίας, ο οποίος διασφαλίζει τα συμφέροντα της αδηφάγας μουσικής βιομηχανίας.** Έτσι βρίσκονται αντιμέτωποι με την αστυνομία η οποία συχνά τους συλλαμβάνει και είναι αναγκασμένοι να πληρώνουν μεγάλα πρόστιμα. Αυτά είχε προφανώς στο νου του ο 18χρονος Τόνου όταν άρχισε να τρέχει προκειμένου να αποφύγει τη σύλληψή του από δύο ασφαλίτες (στα πρόσωπα των οποίων αναγνώρισε αυτούς που τον είχαν συλλάβει και τον είχαν ξυλοκοπήσει μόλις λίγο καιρό πριν) με τελική κατάληξη να πέσει από μπαλκόνι καφετέριας στο οποίο κατάφεραν να τον στριμώξουν οι διώκτες του. Οι οποίοι φρόντισαν σαν πιστά σκυλιά να διαφυλάξουν τα συμφέροντα των επιχειρηματιών και των καλλιτεχνάδων τους (οι οποίοι αν μη τι άλλο είναι συνυπεύθυνοι σ' αυτή τη δολοφονία).

Έχουμε εκφράσει επανειλημμένα την απέχθειά μας για τη μουσική βιομηχανία. Για το μηχανισμό αυτό που μετατρέπει την ανάγκη για έκφραση μέσω της μουσικής σε άλλο ένα εμπόρευμα προς πώληση, που προσπαθεί (κι έχει δυστυχώς πετύχει σε μεγάλο βαθμό) να αφομοιώσει μουσικές κουλτούρες που ξεπήδησαν από τα κάτω και να τις εκμεταλλευτεί εμπορικά αφού πρώτα τις καταστήσει εντελώς ακίνδυνες για το σύστημα απεκδύοντάς τες από τα όποια ριζοσπαστικά στοιχεία αυτές είχαν. Όμως η δολοφονία του 18χρονου Τόνου δείχνει με τον πιο γλαφυρό τρόπο πως **η μουσική βιομηχανία δεν αρκείται στο να σκοτώνει μόνο τη μουσική, αλλά σκοτώνει και ανθρώπους.**

Οι τοίχοι μιλάνε...

αρκεί να προσπαθήσεις να τους ακούσεις

WHITE NO MORE *

NEED SOME STRAY *

BRATBUKIN' YEAN!

Ξέρετε το “Barns”; Εμείς το ξέρουμε... Είναι μία από τις πολλές υπογραφές που κάμποσα χρόνια τώρα εμφανίζονται στους τοίχους της μητρόπολης. Επίμονα, θυμωμένα... Το “Barns” δεν είναι όνομα εταιρείας, ο τίτλος κάποιου κρατικού προγράμματος, δεν είναι καν διαφήμιση. Είναι η υπογραφή (tag) ενός γκραφίτα, άλλοτε μόνη της, άλλοτε κάτω από τα κομμάτια του, τα δικά του ή της παρέας (crew) του.

Το “Barns” είναι μια μικρή ιστορία. Το βλέμμα μας κολλάει στους λερωμένους τοίχους, στα tags και τα graffiti, όχι μόνο για να χαζέψουμε την καλλιτεχνική τους αξία. Οι λερωμένοι τοίχοι είναι το αποτύπωμα μιας σχέσης. Είναι η διήγηση μιας ιστορίας που πάει κάπως έτσι: κάποια βράδια παρέες νεολαίων δεν αγχώνονται για φροντιστήρια και πανελλαδικές... δε λιώνουν μπροστά στην tv... δε μιζεριάζουν στα κλαμπ. Τριγυρνούν στο δρόμο αφήνοντας τα αποτυπώματά τους. Δεν πάνε να διακομήσουν μαγαζιά ούτε δέχονται παραγγελίες από δημάρχους. Δε δίνουν συνεντεύξεις ούτε γουστάρουν να βγάσουν λεφτά από αυτό. Τριγυρνούν μέσα στη νύχτα με τα σπρέυ στο σάκο. Και η ίδια ιστορία κάθε φορά εμπλουτίζεται. Μιλιά για το κοροϊδεμα κάποιου σεκιουριτά, για το κυνηγητό από μπάτσους, για την υπερπροσπάθεια να φτάσει κάποιος να γράψει ψηλά... Αυτή την ιστορία διαβάζουμε στους τοίχους. Κάποιοι σχολιάζουν για “κωλόπαιδα”, κάποιοι παίρνουν κουράγιο. Η πόλη μπορεί να είναι το βασίλειο του εμπορεύματος αλλά είναι και η πατρίδα της ανταρσίας.

Και γιατί να προσέξουμε το “Barns”; Είναι αλήθεια: σε αυτή εδώ την κοινωνία κουμάντο κάνει το εμπόρευμα... Βουλιάζοντας στην κατάθλιψη του εκτελούμε κάθε μέρα την ίδια διαδρομή: δουλειά-κατανάλωση-δουλειά. Άδειες ζωές-άδεια βλέμματα που μπορούν να εστιάσουν μόνο σε οθόνες. Είναι λογικό λοιπόν το “Barns”, μαζί και άλλες πολλές υπογραφές, να περνά από πολλούς απαρατήρητο ή το πολύ πολύ να αποσπά κανά σχόλιο “για τα κωλόπαιδα που λερώνουν τους τοίχους”. Υπάρχουν όμως και άλλοι, που παρατηρούν, που οι λερωμένοι τοίχοι τούς δίνουν κουράγιο...

Ο “Barns πέθανε”... Πέθανε ο γκραφίτας που χτύπαγε αυτό το tag. Ο “Barns” δεν πέρασε τη ζωή του στον κλοιό που σχηματίζουν τα σαλονάκια γύρω από την τηλεόραση. Έζησε ασυνήθιστα, ρισκαρα... Και άλλοι ρισκάρουν παρόμοια. Ένα βράδυ σε αυτόν εδώ το σταθμό έβαφε ένα τρένο. Κάτι στράβωσε και ο “Barns” βρέθηκε στις γραμμές του. Συμβαίνουν αυτά: ο “Barns” πέθανε. Αλλά και σπανίζουν: ο Barns είχε προλάβει να ζήσει...

Αυτό είναι το δικό μας μνημόσυνο για τον “Barns”. Εδώ, σε ένα σταθμό τρένων γεμάτο κανονικούς ανθρώπους, κανονικούς φόβους, κανονικές πειθαρχίες, σε ένα σταθμό τρένων που οι ταγκιές των γκραφίταδων μας θυμίζουν ότι γίνεται να στέλνουμε αυτές τις απαγορεύσεις στο διάολο, στο σταθμό που πέθανε ο “Barns”, βάψουμε ένα τρένο μαύρο και διηγούμαστε έτσι αυτή την ιστορία: την ιστορία του “Barns”. Αλλά και την ιστορία ανθρώπων που επιμένουν να μη στουμπώνουν τη μνήμη τους μόνο με μακελάρηδες ηγέτες, τηλεοπτικούς σαρς, παρακμιακούς καλλιτέχνες. Που επιλέγουν να θυμούνται ιστορίες σαν αυτές του “Barns”.

Στις 13-9-08 ο γκραφίτας που υπέγραφε ως Barns πέθανε στο σταθμό του ηλεκτρικού στα άνω παγίσια στην Αθήνα. Δυο μήνες μετά κάποιος έβαψαν ένα τρένο μαύρο (μέρα-μεσημέρι!) στον ίδιο σταθμό που πέθανε. Από αυτούς γράφτηκε και το παραπάνω κείμενο.